

Moon Selphie

Giày Thủy Tinh

Vụ tai nạn trong một đêm mưa dầm, một chiếc xe bị trượt bánh đã ngã xuống một vách núi, những hành khách trên chiếc xe ấy hầu như không ai sống sót. Chính trên chiếc xe ấy có một người mẹ, người mà đứa con gái bé bỏng vẫn ngày ngày chờ đợi, sẽ không quay trở về.

Mồ côi mẹ từ lúc chỉ mới là một cô bé sáu tuổi, cuộc sống của cô bé Bảo Anh rất khép kín, cú sốc ấy tạo nên một con người trầm tư, sống nội tâm như bây giờ, mặc dù xung quanh cô là những vật chất cao sang. Có lẽ thiếu tình thương của mẹ từ lúc còn bé nên cô bé tủi thân, sống lầm lủi một mình.

Bảo Anh cứ sống như thế, sống trong một chuỗi ngày dài, mười hai năm cô độc, mười hai năm cuộc sống trong bóng tối.

Từ lúc học tiểu học cho đến lên mười hai, cô đã bị ghép cho cái biệt danh : “Trái tim băng” trong lớp học không bao giờ thấy cô cười, cô chỉ cứ học, hết giờ lại về nhà, cuộc sống vô vị như thế vẫn cứ trôi đi, trôi đi từng ngày...

- Các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm hai thành viên mới.

Các em tự giới thiệu về mình đi.

Cô giáo nhìn hai bạn mới.

- Mình xin giới thiệu, mình tên là Huỳnh Trúc Phương, rất hân hạnh làm quen, học tập và giao lưu trong năm học cuối cấp này.

- Còn mình là Dương Bảo Yến, rất vui khi trở thành thành viên trong lớp 12B này.

“ Rất vui chào đón hai bạn”. Cả lớp hô to, chỉ mỗi mình Bảo Anh thì không.

- Được rồi các em vào chỗ ngồi đi, Chúng ta bắt đầu tiết học.

Giờ ra chơi...

- Chào, bạn tên Bảo Anh phải không, chúng mình làm quen nha.
Yến mở lời.

Bảo Anh nhìn Yến, nhìn thật lâu rồi chỉ đáp lại cộc lốc. "Chào."

- Thôi đi Bảo Yến, bạn đừng đụng tới tiểu thư “Trái tim băng”, coi chừng có chuyện. Đông Thảo lên tiếng.

- Đừng có ác miệng thế chứ Thảo, nói xấu người ta không tốt đâu. Minh Nhựt – lớp trưởng cảnh cáo.

- Xí! Thấy nhà giàu rồi bênh chứ gì.

- Bạn nói kỳ quá. Nhựt phản đối.

- Các bạn có thể không nói về người khác được không. Bảo Anh đứng lên hét thật to rồi chạy ra khỏi lớp trong lúc nước mắt sắp trào ra.
- Không sao đâu Yến, bạn ấy lúc nào cũng vậy. Nhặt trấn an.
- Ồ, nhưng mình có cảm giác làm sao ấy, bạn ấy chắc có nỗi khổ lớn lắm, nhưng lại không ai để bày tỏ.
- Mình không biết nữa.

Bảo Anh ngồi gục mặt xuống đất, cô khóc, khóc rất nhiều, khóc như chưa từng khóc, nỗi buồn trong lòng lại trỗi dậy, cô không còn biết gì nữa, chỉ ngồi bất động nơi đây cho dòng lệ rơi.

- Mình giúp bạn được không? Trúc Phương vừa nói vừa chìa chiếc khăn tay ra.
- Cảm ơn, mình không cần, bạn về lớp đi.
- Bảo Anh nè, không phải mình nhiều chuyện, nhưng bạn cứ nghĩ thử xem, nếu mình có chuyện buồn thì có người thân, thầy cô, bạn bè chia sẻ mà, bạn giữ mãi trong lòng sẽ không tốt đâu.
- Mình nói rồi, mình không cần.
- Bạn hãy nhìn mình, hãy đối diện với sự thật, bạn không thể nào sống trầm tư, riêng lẻ như thế này được, sống mà không có bạn, tình yêu thì cuộc sống này thật vô nghĩa.
- Đối với tôi, cuộc sống này tẻ nhạt, vô vị lâu lắm rồi.
- Ha.....Ha..... sao lại vô vị chứ, đi theo bọn anh, bọn anh sẽ

cho em thấy cuộc sống sẽ không vô vị như em tưởng đâu.

Quách Khang, tên du côn, ngỗ nghịch nhất khối 12 nói.

- Đại ca, nhỏ này lạnh lùng lắm, liệu có được không. Văn Thiệt hỏi nhỏ.

- Yên tâm đi. Khang trả lời đầy tự tin.

- Các bạn ở đâu ra vậy, thấy người khác buồn mà còn chọc hã.

Trúc Phương quát.

Giờ ra về, Bảo Anh vẫn một mình đi về, cô suy nghĩ về những lời mà Trúc Phương đã nói, rồi cả lời của Quách Khang, cô đang suy tư, lưỡng lự thì Khang ở đâu nhảy lại tươi cười hỏi.

- Thế nào, đi với bọn anh chứ, giàu mà không chịu hưởng thì uổng lắm.

- Tôi.....tôi.....

- Đi chứ, bọn anh sẽ cho em thấy.

Những lời đường mật, úp mở của Khang đã gợi sự tò mò cho Bảo Anh, cô bé đã đi chơi cùng hã, cuộc vui chơi kéo dài tới tận tối, cô về nhà trong tình trạng say mèm. Cô lên phòng của mình mà không ai hay. Bảo Anh nằm sấp trên giường, cô nghĩ tới câu nói của Khang “ giàu mà không chịu hưởng thì uổng lắm”, ba chỉ lo làm việc kiếm tiền, chẳng lo lắng thương yêu mình, vậy mình sẽ cho ba thấy, cách mình tiêu tiền của ba. Trong đầu cô bé lóe lên ý nghĩ trả thù, rồi từ khi ấy cô đã luôn mang

đôi “giày thủy tinh”...

Những cuộc rong chơi quên cả thời gian của nhóm Khang và Bảo Anh cứ tiếp tục nối tiếp nhau từng ngày. Bảo Anh vì mua vui, muốn trả thù nên cô cứ tung tiền ra đáp ứng những yêu cầu của Quách Hùng, cô chỉ lao đầu vào rượu , bia, nhảy theo giai điệu quay cuồng của nhạc. Rồi đến khi tối về nằm khóc một mình không ai hay...

- Ô, cậu dẫn Bảo Anh đi đâu vậy? Trúc phương hỏi.
- Đi đâu là việc của tao, liên quan gì tới mày.
- Sao không liên quan, cậu cứ rủ rê Bảo Anh, nên lớp tôi tuần nào cũng tuột hạng.
- Đó không phải là việc của tao.

Rồi Quách Hùng dẫn bảo Anh đi hưởng thụ những cuộc chơi đầy sang khoái, tối trở về Bảo Anh nhìn thấy một bóng người đứng trước cổng nhà mình.

- Ai vậy? Bảo Anh nói chuyện trong lúc men rượu đang hoành hành.
- Cậu đi chơi tới giờ mới về à? Cô và các bạn đã đến đây khuya ba bạn chăm sóc cho bạn hơn rồi, nhưng chờ bạn hoài không thấy nên cô về trước rồi.
- Ba tôi à, sẽ không đâu...

- Bác đã kể chuyện của bạn cho bọn mình nghe rồi, cái nguyên nhân cuộc sống của bạn đó.
 - Thế là các bạn biết tại sao tôi...
 - Nhưng tại sao bạn vẫn không hiểu, sao bạn cứ giữ mãi quá khứ đau buồn đó, để mà oán trách ba mình.
 - Hi.....hì..... tại sao à?
 - Quan trọng hơn, bạn không nên buông thả cuộc sống của mình theo tụi thằng Khang.
 - Bạn thì biết gì, bạn chỉ mới vào lớp tôi không lâu mà đòi lên mặt à?
 - Nhưng tôi cũng là thành viên của lớp, là hàng xóm của bạn.
 - Tùy bạn thôi, nhưng những cuộc chơi quả thật đầy hào hứng, với lại tôi có “giày thủy tinh” mà.
 - Giày thủy tinh!?!
 - Bạn không hiểu à, cũng phải thôi, đó là cái gia tài của ba tôi.
 - Tụi thằng Khang chỉ nhằm vào cái này thôi đấy.
 - Nhưng tôi vui.
 - Bạn có thật sự vui không?
- Câu hỏi này của Phương làm cho Bảo Anh sững sờ , “.....có thật sự vui không?”
- "Minh có thật sự vui không?", Bảo Anh lặp lại.
- Bạn hãy nhìn đi, bạn chỉ tung tiền để mua, tìm kiếm cái niềm vui giả tạo thôi.

- Tôi.....
- Bạn có bao giờ nghĩ tới những người nghèo chưa, những cụ già ăn xin nơi xó chợ ấy, nếu những đồng tiền ấy bạn giúp họ thì thật ý nghĩa.
- Tôi.....tôi....
- Hãy sống chan hòa, bạn sẽ thấy cuộc sống không tẻ nhạt như bạn tưởng đâu.
- Mình xin lỗi.
- Không bạn không có lỗi, cũng chỉ vì chiếc “giày thủy tinh” thôi.
- Hã !?
- Không có gì, bạn hãy thể hiện mình, cho mẹ cậu vui, thương mẹ không phải là tình cảm ủy mị mà phải cho mẹ cậu biết đây là con gái của mẹ.
- Ủ, mình cảm ơn bạn.

Những lời nói của Phương cứ theo Bảo Anh trong giấc ngủ, cô thấm thía biết bao những lời nói chân tình này, cô suy nghĩ rất nhiều và thiếp đi, đi vào giấc ngủ thật bình yên.

Trong suốt năm học 12, Bảo Anh cùng các bạn tham gia biết bao nhiêu hoạt động lành mạnh, bây giờ cô mới thật sự cảm nhận điều thú vị nơi cuộc sống ban cho.

- Đây thấy không, cuộc sống không vô vị. Phương nói.

- Ừ! Mình sẽ bỏ chiếc “giấy thủy tinh” sang một bên. Bảo Anh đáp lại.
- Không cần đâu, nếu bạn biết dùng vào việc có ích còn tốt hơn.
- Vâng, cảm ơn bạn.

“ Giấy thủy tinh”, một trang sức trang trọng, kiêu sa bởi sự tinh khiết , trắng trong của nó, ai cũng muốn một lần mang thử, nhưng bạn ơi! Điều gì cũng có hai mặt cả, nó như con dao hai lưỡi: nếu biết dùng thì nó sẽ đẹp càng tuyệt vời hơn, còn nếu lạm dụng thì...../.